

har Bekræftelse paa, at det er det Resultat, hvortil vi ere komne, og at saaledes bør Resultatet være. Det er derhos i og for sig forbundet med en ikke ringe Fare, naar man er i den Stilling, hvori vi allerede ofte ere komne og ogsaa fremtidig vilde komme, nemlig at vi naar vi søge vort Skattevesen forbedret derigjennem, at vi ved een Lov tilveiebringe Løttelser og ved en anden Lov søge Erstatning til Finantserne for saadanne Løttelser, lade den ene af disse Love gaa fra os, uden at vi ere tydeligt enige med os selv om, hvorledes vi ville behandle den anden Lov, og da navnlig naar den Lov, hvorved Løttelsen skal bringes tilveie, er den først fremkomne. Der vil nemlig altid være en stor Fristelse for en Folkerepresentation til at vedtage Forslag, hvorved den største mulige Løttelse for Befolkningen skaffes tilveie, men bliver der Spørgsmaal om at paalægge Befolkningen større Byrder, daagner Betæneligheden og bliver stærkere og stærkere, og det viser sig da ikke sjældent, at man ved at give den første Lov fra sig, har bortgivet, hvad der skulde give os Styrke til at paalægge Folket de Byrder, som ere nødvendige, naar de i vore Dine langt vigtigere Løttelser skulle indtræde. Jeg har selv ifjor som Finantsminister forelagt flere Love af den Bestaaenhed, og Thinget var netop for at dække sig i den antydede Henseende meget enig om, at der i den Lov, som først gik fra os, skulde tilføies den Klausul, at denne Lov først traadte i Kraft, naar en anden Lov, der samtidig forelaa for Thinget, kunde træde i Kraft med det Samme. Det var det, som gav os Osne og beroligede os i Henseende til, at vi saaledes kunde paatage os at paalægge Befolkningen det noget større Offer, som den ene af Lovene vilde paalægge. Derfor vi sende en saadan Lov fra os, hvorved der gives meget betydelige Løttelser, vil Følgen deraf altsaa meget let blive, at vi, naar vi senere skulle drøfte Lovforslag om forøgede Byrder, krympe os, saaledes at Resultatet let bliver det, at vi ikke blive enige om, hvorledes en saadan Lov skal være, og at vore Finantser komme i Møde, fordi vi ikke i Tide have sørget for at behandle de Ting sammen, der høre sammen. Det er, mine Herrer, i Erkjendelsen heraf, at et Mindretal i Udvalget har fremsat det Forslag for Dem, der er stillet under Nr. 91. Det gaar, som De ville se, ud paa at yde Statskassen Erstatning for de Tab, den vilde lide ved de af Thinget tidligere vedtagne Beslutninger. De ville af Afstemningerne vide, at der blandt Mindretallets Medlemmer har været noget forskellige Meininger om, hvor vidt flere af de

vedtagne Løttelser være af den Vigtighed, at man burde indføre dem, naar der til Bederlag derfor maatte opkræves en direkte Skat. Skjøndt vi alle have været enige om, at Løttelserne i og for sig være særdeles ønskelige, have vi dog haft forskellige Meininger om, hvorvidt de vare saa betydelige og saa vigtige, at man derfor skulde paatage sig den Byrde, som en ny Skat vilde paalægge. Derimod have vi været enige i, at det, naar Thinget vilde gaa ind paa disse Skatenedsættelser i det Omfang, der var foreslaaet, og som nu er vedtaget, vilde være aldeles nødvendigt at søge en Dæknning derfor, og det er for at opnaa en saadan, at vore Paragrafer i Forslaget under Nr. 91 ere opstillede. Jeg maa herved bemærke, at det ingenlunde har været vor Tanke at ville paastaa, at den Form, hvori hver enkelt Bestemmelse i disse Paragrafer foreligger, netop skulde være den rigtige, eller at ikke endog hele vort Forslags Tanke i og for sig skulde kunne trænge til nogen nærmere Drøftelse. Det vil allerede ses af den Motivering, vi have fremsat af Sagen, at vi paa ingen Maade udtale os for, at vort Forslag skulde være det sidste Ord; det har kun forekommet os, at vort Forslag var det i og for sig mest praktiske, der efter de for Diebliffet tilstedeværende Forhold kunde foreslaas. Da jeg antager, at det erede Thing vil være villig til at høre de Betragtninger, som maa gjøres gjældende ved Spørgsmaalet om Tilveiebringelsen af et Beløb som det, hvorom her er Tale, vil jeg tillade mig at fremsøre disse Betragtninger, der maasse kunne være oplysende for et eller andet af Thingets erede Medlemmer. De ville se, mine Herrer, at det, vi have bragt i Forslag, er, at det manglende Beløb tilveiebringes ved Hjælp af en direkte Skat og efter de Regler, som indeholdes i den Lov, vi have om, hvorledes en saadan direkte Skat skal tilveiebringes. Det vil imidlertid let ses, haade at der kan være Tvivl om, hvorvidt det vil være rigtig netop at vælge en direkte Skat i det her omhandlede Diemed, og dernæst, om det vil være rigtig netop at vælge en direkte Skat efter Loven af 2den Juli 1870. For at blive ved det Sidste, vil det jo være i det erede Things Grundring, at det har været yttret af ikke saa Medlemmer og af et Udvalg, som blev nedsat ifjor, at man maatte ønske de direkte Skatter byggede paa et noget andet Princip end det, hoorpaa Indkomsskatten er bygget, nemlig paa en Formueskat, og at den burde stilles i Forbindelse med en kommunal direkte Skat. Dette Spørgsmaal vil det imidlertid ikke være rigtig her at fremdrage. Der er vel forelagt os et Lovforslag om en direkte